

Преводът на страницата е генериран чрез машинен превод [\[Връзка\]](#). Машинните преводи могат да съдържат грешки, които да водят до нарушаване на яснотата и точността. Омбудсманът не поема отговорност за евентуални несъответствия. За най-надеждна и правно издържана информация направете справка с: изходната версия в английски препратката по-горе. За повече информация вижте нашата [езикова политика](#) и [политика за превода](#) [\[Връзка\]](#).

Решение по случай 2365/2009/(МАМ)КМ - Отказ да се публикуват писма относно вътрешния дискуссионен форум на Комисията и неразследване на предполагаема национална система за оценка на висши длъжностни лица на Комисията

Решение

**Случай 2365/2009/(МАМ)КМ - Открит на 16/10/2009 - Препоръка за 06/12/2011 -
Решение от 17/12/2012**

Жалбоподателят, бивше длъжностно лице на Европейската комисия, е подал три писма за публикуване в дискуссионния форум в IntraComm, вътрешната мрежа на Комисията. Първото от тези писма представлява събрани цитати от статии от пресата, в които се съобщава, че длъжностно лице на Комисията се е срещнало с журналисти, които са се представили за пратеници на китайски предприятия, и им е предоставило поверителна информация. Второто писмо е свързано с друга статия от пресата, публикувана в контекста на горепосочения случай, в която се посочва, че германското правителство е въвело система за оценяване на германски високопоставени длъжностни лица на Комисията. В третото писмо се критикува фактът, че не всички съобщения за пресата от Комисията са достъпни в нейната база данни RAPID. Освен това жалбоподателят е отправил искане към Комисията да разследва германската система за оценяване и да гарантира, че всички съобщения за пресата са достъпни онлайн в базата данни RAPID.

Комисията е отхвърлила исканията и е заявила, че не може да публикува писмата в своя вътрешен форум, тъй като съдържат обвинения, които биха подорвали защитата на презумпцията за невинност. Поради това жалбоподателят се е обърнал към Европейския омбудсман, който започна проверка.

В своето становище Комисията продължи да отстоява позицията си, че не може да публикува писмата. Освен това тя заяви, че тъй като сама назначава всички свои длъжностни лица, няма основания да се разследва „*предполагамата германска*

система за оценяване “. В допълнение Комисията обясни, че посочените от жалбоподателя съобщения за пресата не се въвеждат автоматично в базата данни RAPID, но по е ангажимент да гарантира, че това ще се извършва ръчно. В своето мнение жалбоподателят продължи да отстоява жалбата си.

Омбудсманът отбеляза, че в редакционно-издателската политика на Комисията се посочва, че писмата се публикуват в нейната вътрешна мрежа в пълния им вид, освен ако съдържат клевети, обвинения или има вероятност да накърнят интересите на институцията по друг начин. Изглежда, че дори при позоваване или цитиране на статии от пресата и собствените съобщения за пресата от Комисията по този случай жалбоподателят не е смятал или е искал читателите да сметнат, че въпросното лице е виновно и не е отправил лично обвиненията, съдържащи се в някои статии от пресата. Поради това омбудсманът заключи, че отказът на Комисията да покаже писмата е в разрез с нейната редакционно-издателска политика. Освен това омбудсманът счете, че тъй като една национална система за оценяване би могла да подрони лоялността на служителите на Комисията, е разумно да се проведе разследване. На последно място той констатира, че не всички съобщения за пресата действително са достъпни в базата данни RAPID. Поради това той препоръча на Комисията да публикува въпросните писма, да разследва „системата за оценяване“, за която се твърди, че е въведена от германското правителство, и да гарантира, че всички нейни съобщения за пресата са достъпни онлайн.

В своя отговор Комисията продължи да отстоява позицията си, че трябва да защити презумпцията за невиновност и че не може да публикува първото писмо. При все това тя обяви, че като компромисно решение ще публикува второто и третото писмо, като заличи всички позовавания на въпросния случай и съответното длъжностно лице. В допълнение към това тя потвърди, че съобщенията за пресата, посочени от жалбоподателя, вече са достъпни онлайн и че тя „увеличава своите усилия“, за да гарантира, че всички съобщения за пресата в бъдеще ще бъдат достъпни.

Омбудсманът заключи, че Комисията не е изпълнила неговата проектопрепоръка по отношение на публикуването на всички писма в пълния им вид и разследването на предполагаемата система за оценяване на германски високопоставени длъжностни лица. Поради това той отправи две критични бележки. По отношение на достъпността на всички съобщения за пресата онлайн той с удовлетворение отбеляза, че Комисията е увеличила своите усилия в тази насока. Поради това той счете, че няма основание за допълнителни проверки в това отношение и приключи случая.

Обстоятелства, предхождащи жалбата

1. Жалбоподателят е бивш служител на Европейската комисия. На 2 февруари 2009 г., когато все още работи в Комисията, той изпраща писмо, озаглавено „@europa.de“, за публикуване в дискуссионен форум на Intracomm, интранет на Комисията. Писмото се

отнася до статия на Sunday Times, според която високопоставен служител на Комисията се е срещнал с журналисти, представящи се за представители на китайски бизнес, и им е предоставил информация за текущи антидъмпингови процедури [1] . Писмото, включващо коментари, направени от жалбоподателя, не беше публикувано. На жалбоподателя не бяха дадени обяснения. На 4 февруари 2009 г. жалбоподателят представя преработен текст на писмото, който на този етап съдържа цитати само от няколко вестникарски статии. Отново писмото не е публикувано и жалбоподателят не е получил обяснение.

2. На 9 февруари 2009 г. жалбоподателят изпраща писмо до лицето, което отговаря за съответния дискуссионен форум (наричан по-нататък „редакторът“), с което го приканва да публикува писмото си поне в изданието от 4 февруари 2009 г. или да обясни защо писмото не е публикувано. На 25 февруари 2009 г. той получава отговор, в който началникът на отдел „Комуникация и управление на информацията“, в тогавашната генерална дирекция „Администрация“ обяснява, че редакционната политика за публикуване на писма на съответния дискуссионен форум в Intracomm е следната:

„Писма ще бъдат публикувани изцяло на интранет сайта, освен ако ръководителят на отдел „Вътрешна комуникация“, или главният редактор на „Комисията en Direct“, действащ под нейно ръководство, считат:

- непозволено или потенциално непозволено;
- обида или отправяне на обвинения срещу поименни или лесно разпознаваеми лица;
- по друг начин има вероятност да накърни интересите на институцията или да наруши общоприетите стандарти за благоприличие.“

3. Началникът на отдела също така посочи, че в писмото на жалбоподателя са направени редица коментари относно определен колега „по въпрос, който понастоящем е предмет на текущо вътрешно разследване на OLAF“. Комисията беше длъжна да защити това длъжностно лице от публичен дебат по интранет поради презумпцията за невинност. Той добави, че "неговото няма нищо общо с цензурата, както трябва да знаете. Свободата на словото не означава задължение за другите да публикуват.“

4. На 10 и 23 март 2009 г. жалбоподателят изпраща друго писмо, озаглавено „Произведено в Германия“. В това писмо той подчертава статия, публикувана от немското новинарски списание Spiegel, според която германското правителство управлява система, която оценява висши служители с германско гражданство в международни организации, включително ЕС, за да определи дали те са годни за по-високи задачи на международната сцена [2] . Това писмо също не е публикувано и отново не е дадено обяснение.

5. На 2 април 2009 г. жалбоподателят изпраща допълнително писмо, озаглавено „Бързо, но неточно,, в което се твърди, че Комисията укрива някои неудобни прессъобщения и се посочва, че редица прессъобщения, включително едно, свързано със статията в Sunday Times, не могат да бъдат намерени в базата данни на Комисията за съобщения за медиите („базата данни RAPID“). Това писмо отново не беше публикувано и жалбоподателят не получи информация относно причините за това отхвърляне.

6. Поради това на 14 април 2009 г. жалбоподателят е изпратил писмо до редактора с искане за обяснение. На 21 април 2009 г. редакторът отговори, че като цяло Комисията е „против възпроизвеждането на статии от пресата, които обвиняват или използват инсинуации срещу колеги“. Както показаха правилата и препоръките на сайта, съответният дискуссионен форум трябваше да бъде място за положително взаимодействие между колегите, а не място за обвинения.

7. На 27 април 2009 г. жалбоподателят подава жалба на основание член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица на ЕС, с която иска да бъдат отменени решенията да не се публикуват посочените по-горе писма. Във връзка с първото си писмо („@europa.de“) той твърди, че макар Комисията да може да отхвърля писма само ако те нарушават редакционната политика, тя не е обяснила как писмото му може да попадне в тази категория. Жалбоподателят твърди, че писмото му не е обидно и не отправя клеветнически обвинения, а по-скоро събира редица цитати от публично достъпни източници. Във всеки случай редакционната политика трябва да зачита факта, че свободата на словото е ценност, гарантирана от Правилника. В това отношение той се позовава на факта, че белгийски съд е отхвърлил искане на длъжностното лице на Комисията, посочено в писмата му, да се попречи на НПО да спомене името му в рамките на награда, която има за цел да подчертае лобистките дейности в рамките на институциите на Съюза.

8. Жалбоподателят също така оспори представената от редактора обосновка за това, че не е публикувал другите си писма („Произведено в Германия“, и „Бързи, но неточни“) в Intracom. Той твърди, че тези писма не съдържат никакви намеци или обвинения срещу колеги. Неговите цитати от статията „Шпигел“, не са били оспорвани, доколкото му е известно, от германското правителство, а в „Бърз, но неточен“ той всъщност цитира от прессъобщение на Комисията. Следователно няма основание за твърдението на Комисията, че писмата съдържат „намеки или обвинения срещу колеги“.

9. Във връзка с въпросите, повдигнати в писмото му, озаглавено „Произведено в Германия“, жалбоподателят също така поиска от Комисията да проучи до каква степен оценката на германското правителство на висши германски служители е подкопала тяхната безпристрастност. Той също така поиска от Комисията да предяви иск срещу Германия за извършване на този процес на оценка, който според него подкопава основните принципи на европейската публична служба, и да гарантира, че всички съобщения за медиите са на разположение в базата данни RAPID по всяко време.

10. На 27 май 2009 г. Комисията отхвърля жалбата по член 90, параграф 2 като недопустима, тъй като нито един от повдигнатите въпроси не представлява акт, който може да бъде оспорен с такава жалба.

11. Поради това на 17 септември 2009 г. жалбоподателят се обръща към Европейския омбудсман във връзка с жалбата си.

Предмет на разследването

12. Жалбоподателят представи следните твърдения и твърдения:

Твърдения:

1. Комисията неправилно отказа да публикува три статии, написани от жалбоподателя в Intracomm. Той не е посочил основателна причина за отхвърлянето на статиите.
2. Комисията неправилно отказала да разследва дали висшите германски служители на Комисията са били компрометирани в тяхната безпристрастност поради факта, че Германия е прилагала система за оценка на висши германски служители в международните институции.
3. Комисията неправилно отказва да започне съдебно производство срещу Германия за нарушаване на основните принципи на европейската публична служба, като прилага такава система за оценяване.
4. Комисията неправилно не е гарантирала, че всички съобщения за медиите са на разположение в базата данни RAPID по всяко време.

Претенции:

1. Комисията следва да публикува писмата, представени от жалбоподателя, на Intracomm.
2. Комисията следва да проучи дали висшите германски служители на Комисията са компрометирани в тяхната безпристрастност от германската система за оценка.
3. Комисията следва да започне производство срещу Германия за нарушаване на основните принципи на европейската публична служба чрез въвеждането на такава система за оценка.
4. Комисията следва да гарантира, че всички съобщения за медиите са на разположение в базата данни RAPID по всяко време.

Запитването

13. На 16 октомври 2009 г. омбудсманът започна проверка и поиска от Комисията становище по жалбата.
14. На 3 март 2010 г. Комисията изпрати становището си. След като разгледа това становище, омбудсманът стигна до заключението, че се нуждае от допълнителна

информация, за да разгледа случая. Поради това на 9 март 2010 г. той поиска от Комисията да предостави тази информация.

15. На 17 май 2010 г. Комисията изпрати своя отговор, който беше препратен на жалбоподателя с покана за представяне на мнения. Забележките на жалбоподателя по този отговор и становището на Комисията бяха получени на 25 май 2010 г.

16. На 15 декември 2010 г. омбудсманът поиска допълнителна информация от Комисията. Комисията изпрати отговора си на 8 февруари 2011 г. и омбудсманът го изпрати на жалбоподателя с покана за представяне на коментари. Забележките на жалбоподателя бяха получени на 24 февруари 2011 г. В тези забележки жалбоподателят по същество поддържа жалбата си и не повдига нови въпроси.

17. На 6 декември 2011 г. омбудсманът представи проектопрепоръка. На 25 април 2012 г. Комисията представи подробното си становище по проектопрепоръката. На 8 май 2012 г. омбудсманът го изпрати на жалбоподателя с покана за представяне на коментари. Жалбоподателят представи становището си на 24 май 2012 г.

Анализ и заключения на Омбудсмана

Предварителни бележки

18. В своите забележки относно подробното становище на Комисията относно проектопрепоръката на Омбудсмана жалбоподателят посочва, че според него Комисията умишлено е забавила отговорите си до Омбудсмана, въпреки че тези отговори винаги са били много кратки. Поради това жалбоподателят призова Омбудсмана да изготви специален доклад до Парламента, за да отпрати критики към Комисията.

19. В това отношение, макар от размяната на кореспонденция след започването на разследването (вж. точки 13—17 по-горе) да е видно, че отговорите на Комисията на исканията за предоставяне на информация на Омбудсмана действително са били предоставени с известно закъснение, нищо не подсказва, че въпросните забавяния действително са били умишлени. Поради това омбудсманът не счита, че тези забавяния повдигат принципен въпрос. При тези обстоятелства не е оправдано изготвянето на специален доклад.

А. Упрекване, че Комисията неправилно е отказала да публикува три статии, написани от жалбоподателя в *Intracom*, и не е посочила основателна причина за своето решение и свързаното с него искане

Аргументи, представени на омбудсмана

20. Жалбоподателят твърди, че Комисията може да отхвърли писма само ако те нарушават редакционната политика. Според жалбоподателя обаче нито едно от писмата му не нарушава редакционната политика на Комисията, като се има предвид, че те се състоят главно от цитати от публично достъпни статии във вестници. Всъщност цитатът от пресата в писмото му, озаглавено „Произведено в Германия,,“, който Комисията е отхвърлила, тъй като „*възпроизвеждането на статии от пресата, които обвиняват или използват намеци срещу колеги*“, дори не съдържа никакви намеци или обвинения. Писмото, озаглавено „Бързи, но неточни“, не се цитира от пресата, а от прессъобщение на Комисията. Във всеки случай жалбоподателят счита, че свободата на словото е по-важна от презумпцията за невинност, и отбелязва, че като не публикува писмата си, Комисията нарушава горепосоченото право, което е отразено и в член 17а от Правилника за длъжностните лица.

21. В становището си Комисията се позова на решението си по жалбата по член 90, параграф 2 на жалбоподателя, с което жалбата беше отхвърлена като недопустима. Освен това тя повтори мотивите, които е изложила в писмата си от 25 февруари и 21 април 2009 г.

22. В отговора си на искането на Омбудсмана за становище по същество на съответното твърдение и искане Комисията отбеляза, че длъжностните лица нямат право да публикуват писмата си. Редакционната политика, публикувана на сайта, е напълно ясна в това отношение и следователно от членовете на персонала може да се очаква да разберат границите на това, което може да бъде публикувано. В настоящия случай би било неприемливо Комисията да публикува всяко писмо, което би могло да засегне презумпцията за невинност на разследван служител. Комисията подчерта, че това е направено много ясно в съобщението ѝ с жалбоподателя.

23. След като анализира този отговор, омбудсманът поиска от Комисията да потвърди, че като заявява, че би било неприемливо да позволи публикуването на писмо, което би засегнало презумпцията за невинност на служител, той се позовава на третото тире от документа, определящ редакционната му политика (букви, за които се счита, че биха могли да накърнят интересите на институцията). Комисията потвърди, че случаят е такъв, и отбеляза, че второто тире (букви, които се считат за обидни или за отправяне на обвинения срещу поименни или лесно разпознаваеми лица) също е от значение. Това се дължи на факта, че в писмата на жалбоподателя се споменава „именувано или лесно разпознаваемо лице,,“, което е било обект на текущо разследване от страна на Службата за разследване и дисциплина на Комисията („IDOC“). В качеството си на пазител на Договорите Комисията трябваше по всяко време да поддържа презумпцията за невинност, която е основен принцип на правовата държава.

24. Във връзка с писмото, озаглавено „@europa.de,,“, Омбудсманът попита дали сега Комисията може да обмисли публикуването му на дискусияния форум, като се има предвид, че предметът на писмото е бил обсъден в две публично достъпни решения на

Съда на публичната служба, както и че въпросното длъжностно лице на Комисията е признало, че се е срещнало с „*китайските бизнесмени*“ и им е предоставило информация относно текущите антидъмпингови процедури. Комисията отговаря, че задължението ѝ да защитава презумпцията за невинност остава релевантно, въпреки че разглежданият случай е бил обхванат от пресата. Той добавя, че във всеки случай не възнамерява да приема разисквания в интранет относно поведението, характера или заслугите на отделните членове на персонала.

25. Що се отнася до писмата, озаглавени „Произведено в Германия“,и „Бързи, но неточни“, омбудсманът отбеляза, че те се отнасят съответно до статията на Spiegel относно германската рейтингова система за висши служители на Комисията и до наличието на съобщения за медиите на Комисията. Поради това той поиска от Комисията да обясни как публикуването на тези писма би могло да „накърни презумпцията за невинност на отделен член на персонала“,и как тези писма биха могли да се считат за „акцензиране или използване на намек срещу колеги“. В отговора си на искането на Омбудсмана за допълнителна информация, който се отнася и до други въпроси, Комисията не е разгледала тези въпроси.

26. В становището си жалбоподателят поддържа жалбата си и отхвърля довода на Комисията, че длъжностните лица нямат право техните писма да бъдат публикувани на дискуссионния форум. В редакционната политика се посочва, че „буквите ще бъдат публикувани изцяло, освен ако не се прилага някое от изключенията“. В това отношение Комисията все още не е изложила становището си, че писмата му са обидни или клеветнически, или са отправяли обвинения срещу посочени лица или лица, които лесно могат да бъдат идентифицирани.

27. В писмото си, озаглавено „@europa.de“, той просто цитира от публично достъпни източници. „Произведено в Германия“ дори не засяга посочените лица и дори не споменава служителя на Комисията, чиято презумпция за невинност Комисията заявява, че трябва да защитава. Вместо това то се отнася до рейтинговата система, управлявана от германската държава. Всъщност и в двете писма, озаглавени „Бързи, но неточни“,и „@europa.de“, той цитира прессъобщение, публикувано от самата Комисия, самото прессъобщение, което Съдът на публичната служба счита, че не нарушава презумпцията за невинност. Това прави абсурдно Комисията да отказва да публикува това конкретно писмо, позовавайки се на този принцип. Освен това в писмата му са представени факти, които остават от значение дали въпросното длъжностно лице е било признато за виновно или не, и те не дават „*предубедена представа, че обвиняемият е извършил обвиненото престъпление*“ [3] .

28. Фактът, че дадено писмо назовава физическо лице или го прави лесно разпознаваем, не е достатъчен, за да не бъде публикуван. По-скоро редакционната политика изисква от Комисията да докаже, че писмото съдържа обиди или обвинения срещу това лице. Следователно изглежда, че Комисията е тълкувала твърде широко редакционната си политика. Всъщност в становището си той обяви политика на систематична цензура, като заяви, че „*не възнамерява да приема дебати в своя интранет относно отделните*

служители, техните заслуги, поведение, характер и т.н.“ Изглежда не се интересува дали спазва собствената си редакционна политика и по този начин нарушава принципа на свобода на изразяване.

29. Във връзка с твърдението на Комисията, че публикуването на писмото, озаглавено „@europa.de“, би накърнило нейните интереси, жалбоподателят заяви, че тези интереси трябва да бъдат ясно определени. В този контекст Комисията се позовава на презумпцията за невиновност на длъжностно лице, което *„е обект на текущо разследване от Службата за разследване и дисциплинарно разследване на Комисията (IDOC)“*. Европейската служба за борба с измамите (OLAF) обаче приключи разследването на поведението на съответното длъжностно лице, описано в статията на Sunday Times на 29 януари 2009 г. След това тя започна ново разследване на твърденията, засягащи ГД „Търговия“, и на 25 февруари 2010 г. уведоми жалбоподателя, че откриването на дисциплинарно производство от страна на Комисията по отношение на съответното длъжностно лице ще зависи от *„резултата от нашата процедура и от нашата препоръка“* във връзка с тази процедура. На 22 септември 2010 г. OLAF уведоми жалбоподателя, че това разследване вече е приключило и че препоръката ѝ е да не се предприемат последващи действия.

30. Жалбоподателят твърди, че във всеки случай писмото му, озаглавено „@europa.de“, не нарушава презумпцията за невиновност. Самата Комисия цитира статията на Sunday Times, на която се позовава, за да обоснове решението си да отстрани въпросното длъжностно лице. В решението си по този въпрос Съдът на публичната служба се позовава на факта, че тази статия е *„много подробна и многократно съобщавана, както и в кавички, отговорите на жалбоподателя на въпросите, поставени му от репортерите,“* [4], и че въпросното длъжностно лице действително е *„признало някои от фактите, посочени в статията в „Сънди Таймс“, по-специално като е съобщило информация за антидъмпинговите процедури на „китайските бизнесмени“*.

Оценка на Омбудсмана, водеща до проектопрепоръка

31. Преди да разгледа позицията на Комисията по отношение на всяко от писмата, които жалбоподателят ѝ е представил за публикуване на дискусияния форум, омбудсманът счете за целесъобразно да направи редица предварителни забележки.

32. Първо, Комисията твърди, че длъжностните лица нямат право да публикуват писма на дискусияния форум. Омбудсманът обаче отбеляза, че Комисията е определила редакционна политика в този контекст. Съгласно този документ буквите *„ще бъдат публикувани“*, освен ако не се прилага едно от трите изключения. При тези обстоятелства решението на Комисията да не публикува писмата, представени от жалбоподателя, трябваше да бъде оценено спрямо правилата, определени от Комисията в това отношение; това е редакционната политика и принципите, които тя прилага.

33. Второ, жалбоподателят не е оспорил правилата, установени от Комисията в нейната

редакционна политика. Вместо това той твърди, че тези правила се тълкуват и прилагат твърде широко. Следователно анализът на Омбудсмана се съсредоточава върху въпроса дали решенията за непубликуване на писмата, представени от жалбоподателя, могат да бъдат обосновани с оглед на редакционната политика, която самата Комисия е приела и обявила на своите служители.

34. Трето, както правилно посочва жалбоподателят, в редакционната политика се посочва, че писмата, представени за публикуване, ще бъдат публикувани изцяло на дискуссионния форум, освен ако не се прилага някое от изключенията. Следователно публикуването е правило, а непубликуване — изключение.

35. Четвърто, вярно е, че Комисията не е била длъжна да приеме такава обща политика. Освен това тя би могла да промени тази обща политика, тъй като, както правилно отбелязва Комисията, свободата на словото не означава задължение за другите да публикуват. Това обаче не променя факта, че Комисията е приела и съобщила на служителите си посочената по-горе обща политика. Тази политика може да се разбира само като решение за превръщане на Intracom във форум, в който длъжностните лица могат свободно да изразяват мнението си, при спазване само на обявените изключения. Това отразява свободата на изразяване, която е основно право, гарантирано от член 10 от Европейската конвенция за правата на човека (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) и член 11 от Хартата на основните права на ЕС (наричана по-нататък „Хартата“). Това е и едно от правата на длъжностните лица, гарантирани от Правилника за длъжностните лица (член 17а). Съгласно член 52, параграф 1 от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде „предвидено със закон и да зачита основното съдържание на тези права и свободи“. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на другите.“ По мнение на омбудсмана от това следва, че при прилагането на редакционната политика Комисията не може да тълкува твърде широко предвидените в нея изключения, като по този начин ограничава възможността на държавния служител да се изразява свободно във форума, създаден за тази цел.

36. Пето, в становището си по настоящото дело Комисията посочва, че не възнамерява да приема разисквания относно поведението, характера или заслугите на отделните членове на нейния персонал в съответния дискуссионен форум. Омбудсманът отбелязва, че редакционната политика, определена от Комисията, не включва такова изключение. При тези обстоятелства решенията на Комисията в настоящия случай могат да бъдат обосновани само ако са обхванати от едно от трите изключения, посочени в редакционната ѝ политика, и Комисията не може да прави изключения *ad hoc*, които надхвърлят тези, тъй като това би означавало неоправдано ограничаване на свободата на изразяване.

37. Шесто, в отговора си от 21 април 2009 г. редакторът обяснява, че Комисията „е против възпроизвеждането на статии от пресата, които обвиняват или използват

инсинуации срещу колеги“. В този контекст Омбудсманът посочи, че второто изключение, посочено в редакционната политика на Комисията, се отнася до писма, за които се счита, че са „обвинения срещу посочени лица или лица, които лесно могат да бъдат идентифицирани“. По този начин става ясно, че обвинението трябва да бъде направено от самото писмо и че съответното изключение не се прилага в случаите, когато дадено писмо само съобщава за обвинение, направено от друго лице. Според Омбудсмана обаче е ясно също, че става въпрос за тълкуване дали това е така или дали писмо, макар и само да се съобщава за обвинение, направено от друго лице, в действителност дава ясно да се разбере, че неговият автор споделя изразеното от това трето лице становище и по този начин го прави свое. Омбудсманът добави, че следва също така да се отбележи, че публикуването на писмо, в което се докладва само за обвинения, отправени от трета страна, все още може да бъде отказано, ако се прилага третото изключение.

38. Седмо, що се отнася до това трето изключение, Комисията се позова на необходимостта от защита на презумпцията за невиновност, за да обоснове непубликуването на писмата на жалбоподателя. Омбудсманът отбеляза, че ЕСПЧ ясно е заявил, че трябва да се постигне баланс между свободата на изразяване и необходимостта от защита на презумпцията за невиновност:

„Свободата на изразяване, гарантирана от член 10 от Конвенцията, включва свободата на получаване и разпространяване на информация. Следователно член 6, параграф 2 не може да попречи на органите да информират обществеността за текущите наказателни разследвания, но изисква те да го правят с цялата свобода и предпазливост, необходими за спазването на презумпцията за невиновност.

39. Следователно според омбудсмана е ясно, че дадена институция би действала неправилно, ако публикува изявления, които накърняват презумпцията за невиновност. При тези обстоятелства омбудсманът счита, че е правдоподобно дадена институция да счита, че изявленията на членовете на нейния персонал в рамките на дискуссионен форум, ръководен от нейните служби, биха могли да накърнят нейните интереси. Все пак трябва да се има предвид, че зачитането на основното право на свободно изразяване изисква това изключение, както всички останали, да се тълкува внимателно, така че да не лиши от всякакво значение общото правило, основано на този принцип.

40. Накрая той отбеляза, че трябва да се прави разграничение между твърденията на жалбоподателя и неговото твърдение, що се отнася до релевантния момент във времето. Що се отнася до решенията на Комисията да откаже да публикува писмата на жалбоподателя, беше ясно, че омбудсманът е трябвало да провери дали тези решения са били правилни при вземането им. С други думи, проверката на Омбудсмана е трябвало да се основава на факти, които са били или биха могли да бъдат известни на Комисията на този етап. Твърдението на жалбоподателя, че писмата му следва да бъдат публикувани, обаче се отнася до действие, което според жалбоподателя Комисията следва да предприеме сега или в бъдеще. Следователно, за да оцени това твърдение, Омбудсманът също така трябваше да вземе предвид всички промени, които може да са настъпили след приемането на решенията на Комисията да не публикува посочените

писма.

41. След като изложи своя анализ на тези по-обща въпроси, омбудсманът пристъпи към разглеждане на решенията на Комисията за отхвърляне на писмата на жалбоподателя във връзка с всяко от тези писма.

(1) Писмо, озаглавено „@europa.de“

42. Комисията заяви, че писмото „@europa.de“ не може да бъде публикувано, тъй като е направила редица коментари относно посочен или лесно разпознаваем колега по въпрос, който е бил предмет на разследване от IDOC. Тя твърди, че е длъжна да защитава презумпцията за невиновност и не може да публикува нищо, което би накърнило този принцип. В отговор на второто искане на Омбудсмана за допълнителна информация той обясни, че в това отношение се позовава както на второто, така и на третото изключение, предвидени в редакционната политика.

43. Жалбоподателят постави под въпрос дали този аргумент се основава на вярно изложение на фактите. Той добави, че е съмнително дали длъжностното лице на Комисията, на което се позовават неговите статии, е било обект на текущо разследване на IDOC. В този контекст следва да се припомни, че когато решава дали решението на Комисията да откаже да публикува съответното писмо е правилно, омбудсманът трябва да вземе предвид положението към момента на вземане на това решение, т.е. през февруари 2009 г. Жалбоподателят обаче изглежда не оспорва твърдението на Комисията, че към този момент е било в ход разследване.

44. Следователно доводът на Комисията, че писмото попада в обхвата както на второто, така и на третото изключение, изброени в редакционната политика, остава да бъде разгледан.

45. На първо място обаче трябва да се припомни, че има две версии на буквата „@europa.de“. И в двата варианта жалбоподателят представи статията на Sunday Times със заглавие и субтитри и предостави връзка към нея. След това той цитира от прессъобщението на Комисията, публикувано два дни преди публикуването на статията. Според цитирания текст Комисията е била сезирана с твърдения, че едно от нейните длъжностни лица е имало контакти с журналисти, представящи се за бизнесмени, и Комисията е поискала от вестника да предостави доказателствата, за да може да разследва въпроса. В писмото на жалбоподателя се отбелязва, че OLAF не е сигурна дали всъщност може да изслуша предоставените записи, като се има предвид, че не е ясно дали записът е законен. След това тя се позовава на доклад на *Spiegel*, в който се описва система, която оценява висшите служители на германската комисия, управлявана от германското правителство. Линк към тази статия, която се занимава главно с аферата, разкрита от Sunday Times, също е предоставена. В писмото на жалбоподателя се цитира член 11 от Правилника за длъжностните лица (съгласно който длъжностните лица трябва да действат безпристрастно и независимо и трябва да бъдат лоялни към Комисията) и се призовава Комисията да разследва въпроса. Служителят, който се среща с

журналистите от Sunday Times, представящи се за представители на бизнеса, се опита да попречи на неправителствена организация да публикува името му в публикация на церемонията по награждаването, но белгийският съд, който се занимаваше с въпроса, постанови, че свободата на изразяване е по-важна в този случай. Накрая той посочи, че съответното длъжностно лице е заместник-председател на сдружението на настоящи и бивши *съдебни* органи в европейските съдилища.

46. Освен това първоначалната версия на писмото на жалбоподателя съдържа някои „*заклучения*“ и коментари на жалбоподателя по въпроса и относно това, което той възприема като нежелание на Комисията да го разследва. Така, след въведението към статията „*Сънди Таймс*“, жалбоподателят отбелязва колко дълго длъжностното лице, участвало в аферата, е заемало поста си и представя „*първото си заключение*“, а именно, че Комисията неправилно му е позволила да остане в чувствителната си позиция толкова дълго, колкото го е правил. След като съобщава, че OLAF анализира дали има право да слуша записите, той стига до заключението, че е склонна да не използва доказателствата, които Комисията е поискала от *Sunday Times*. Освен това жалбоподателят твърди, че фактът, че въпросното длъжностно лице е заемало ръководна длъжност в сдружение на бивши *референдери*, би оказал влияние върху изхода на делото, заведено от длъжностното лице срещу решението на Комисията да го отстрани. Според омбудсмана тези „*заклучения*“ създават впечатлението, че поведението на въпросното длъжностно лице е било такова, че не е трябвало да му бъде позволено да заема чувствителната длъжност, която е заемал, и очевидно не за толкова дълъг период от време. В този контекст останалата част от текста, макар и да се ограничава до това, което е било публикувано другаде, вероятно ще бъде разбрана от читателите като критикуваща въпросното длъжностно лице на Комисията.

47. С оглед на гореизложеното омбудсманът счете, че Комисията има право да заключи, че първоначалната версия на съответното писмо съдържа обвинения срещу въпросното длъжностно лице. Омбудсманът посочва също, че от това следва, че по отношение на третото изключение разбирането на Комисията за този вариант на писмото като накърняващ защитата на презумпцията за невинност на разследваното длъжностно лице също изглежда разумно. Според омбудсмана решението на Комисията да не публикува тази версия на писмото „*@europa.de*“ на съответния дискуссионен форум е обосновано.

48. От друга страна, преработената версия на писмото на жалбоподателя, от която са премахнати горепосочените заключения и коментари на жалбоподателя, се състои главно от цитати от статии в пресата и от прессъобщението на Комисията по този въпрос. В заключение тя подчертава, че всички посочени от нея факти произтичат от публично достъпни източници и нямат за цел да предопределят дали длъжностното лице на Комисията е „виновно или невинно“. От прочита на този текст, обобщен в параграф 45 по-горе, е видно, че жалбоподателят е докладвал за случая и в хода на това е посочил заглавията и субтитрите на съответните членове и причината, поради която длъжностното лице е било номинирано за наградата „Най-лош конфликт на интереси“; а именно, според организаторите на тази награда, „за разкриване на вътрешна

информация за търговските тарифи на „лобисти“, които всъщност са журналисти, работещи под прикритие“. Въпреки това, въпреки че жалбоподателят се позовава и повтаря такива изявления и съответните членове, за които може да се счита, че отправят обвинения срещу длъжностното лице, от текста не произтича, че той е споделил мненията, за които е докладвал, или е направил такива обвинения.

49. Следователно не може да се счита за установен факт, че жалбоподателят, във втората, редактирана версия на писмото си, отправя обвинения срещу въпросното длъжностно лице.

50. Що се отнася до третото изключение, омбудсманът отбелязва, че е вярно, както бе посочено по-горе, че писмото съобщава за аферата Sunday Times в момент, когато разследванията в това отношение все още не са приключили. Това обаче само по себе си не може да се счита за достатъчно, за да се приеме, че писмото нарушава презумпцията за невинност. Всъщност омбудсманът счита, че да се забрани всяко докладване по въпрос, който е предмет на разследване, до приключване на разследването, би ограничило прекомерно свободата на словото. Следва да се отбележи, че що се отнася до съобщаването на фактите по случая, жалбоподателят цитира собственото прессъобщение на Комисията, в което се използва внимателна формулировка, в която се посочва, че вестникът „предполага“, че „предполага се“ се предлага прехвърляне на пари в замяна на съвет и информация. Освен това от останалата част от текста не може да се заключи, че жалбоподателят смята и цели да накара читателите си да мислят, че въпросното длъжностно лице действително е виновно. Омбудсманът заключи, че следователно няма признаци, че текстът би нарушил интереса, защитен от третото изключение.

51. От гореизложеното следва, че твърдението, че Комисията неправилно е отказала да публикува това писмо и не е мотивирала решението си, не може да бъде потвърдено във връзка с първата версия на писмото на жалбоподателя, а трябва да се счита за обосновано във връзка с втората версия.

52. Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че писмото му следва да бъде публикувано, това твърдение трябваше да бъде оценено, както е посочено по-горе, като се вземат предвид всички промени, които може да са настъпили след датата на решението на Комисията през 2009 г., с което тя отказа да публикува посоченото писмо. Във връзка с това Омбудсманът отбелязва, че междувременно въпросът, на който се отнася това писмо, е бил отнесен до европейските съдилища на две инстанции. По първото от тези дела Съдът на публичната служба е трябвало да прецени решението на Комисията да отстрани въпросното длъжностно лице. В решението си от 30 ноември 2009 г. той отбелязва, че в съдебно заседание пред Комисията длъжностното лице многократно е приемало, че е било канено и присъствало на вечеря с „*китайските бизнесмени*“ в ресторанти, без да информира началниците си. Той също така призна, че „е съобщил на тези репортери по време на вечерите, на които е бил поканен, или по време на телефонни разговори, определена информация, по-специално имената на две китайски дружества, участващи в производството на свещи, които след провеждаща се

тогава антидъмпингова процедура биха могли да получат статут на ТДПИ., [6] С оглед на тези обстоятелства не може да се изключи, че нова оценка на въпроса би могла да доведе Комисията до заключението, че дори първоначалната версия на писмото „@europa.de “ може да бъде публикувана на съответния дискуссионен форум.

53. Омбудсманът обаче счита, че в настоящия случай не е необходимо той да разглежда този въпрос. Жалбоподателят изрази твърдението си, че е за публикуването на писмото си „ @europa.de,, „ *поне във втората, редактирана версия* “. Поради това омбудсманът счете, че е законно той да се съсредоточи върху тази втора версия на съответното писмо. От изложения по-горе анализ обаче следва, че втората редакция на настоящото писмо не нарушава редакционната политика и поради това следва да бъде публикувана.

54. Съгласно член 3, параграф 5 от неговия статут омбудсманът „ *доколкото е възможно* “ търси приятелско решение за отстраняване на лошото администриране и удовлетворяване на жалбата. Както обаче беше посочено по-горе, в настоящия случай омбудсманът реши да уважи жалбата. Освен това от гореизложеното става ясно, че Комисията е отхвърлила предложенията на Омбудсмана за помирителен подход и решително е запазила становището си. По този начин не беше възможно да се намери приятелско решение. Поради това омбудсманът отправи проектопрепоръка до Комисията, като я призова да публикува втората версия на писмото на жалбоподателя, озаглавена „@europa.de“.

(2) Писмо, озаглавено „ *Произведено в Германия* “

55. Редакторът твърди, че това писмо не може да бъде публикувано, тъй като Комисията е „против възпроизвеждането на статии от пресата, които обвиняват или използват инсинуации срещу колеги“. В отговор на въпроса на омбудсмана Комисията обясни, че решението ѝ да не публикува писмата се основава както на второто, така и на третото изключение, посочени в редакционната политика. Въпреки това, в отговор на въпроса на Омбудсмана как публикуването на настоящото писмо би могло да накърни интереса на Комисията, като засегне презумпцията за невиновност или като обвини или използва намек срещу колеги, Комисията не представи никакви конкретни аргументи, освен че заяви, че не възнамерява да позволява разисквания относно заслугите и поведението на отделните членове на своя персонал в интранет.

56. Омбудсманът посочва, че за да определи дали посоченото писмо може да попадне в обхвата на второто изключение, следва да се отбележи, че то не се отнася по-специално до отделно длъжностно лице, а само до посочване на твърдението в доклада *Spiegel* , според което германското правителство е създадо група от длъжностни лица, на която е възложена задачата да класира високопоставени германски длъжностни лица в международни организации. Вярно е, че при въвеждането на този въпрос писмото на жалбоподателя цитира и превежда заглавието на доклада *Spiegel* , в който е споменат този въпрос („Германското висше длъжностно лице в Брюксел под съмнение за корупция“) и предоставя връзка към тази статия. Статията описва събитията около статията на Sunday Times. Той обаче не представя обвиненията като факти (освен факта,

че срещите са се състояли в ресторанти в Брюксел), а доклади относно твърдения като този, че информацията е била предадена или че длъжностното лице е приело обещание за възнаграждение за тази информация като такава, като ясно посочва, че това са твърдения, а не факти. Омбудсманът добавя, че във всеки случай самият факт, че в писмото на жалбоподателя се цитира заглавието на този член, не означава, че това писмо съдържа обвинения срещу длъжностното лице на Комисията, чието поведение е довело до члена на *Spiegel*.

57. В писмото на жалбоподателя се споменават още двама „лица, които лесно могат да бъдат идентифицирани“, а именно председателят на Комисията и директорът на OLAF. В писмото обаче само се посочва, че според жалбоподателя тези две лица вероятно ще понесат отрицателни последици, ако се извърши разследване на системата за оценка, за която се твърди, че е създадена от германското правителство. Омбудсманът счита, че това изявление едва ли може да се тълкува като обвинение или намек срещу тези две лица.

58. Накрая, възможно е писмото да се тълкува в смисъл, че в резултат на системата за оценка, за която се твърди, че е създадена от германското правителство, някои високопоставени германски длъжностни лица в Комисията могат да бъдат подтикнати да нарушат задължението си за лоялност към Съюза. Въпреки това, дори ако това се тълкува като обвинение, остава фактът, че съответните длъжностни лица не са нито посочени, нито лесно разпознаваеми. Поради това омбудсманът не счита, че отказът да се публикува това писмо може да се основава на второто изключение в редакционната политика.

59. Следователно остава да се провери дали третото изключение може да обоснове решението на Комисията да не публикува писмото. Въпреки това и поради причините, вече изложени в рамките на оценката му на втората версия на писмото „@europa.de“, омбудсманът не счита, че писмо, което само докладва за някои твърдения срещу дадено длъжностно лице, направени в други публикации, без да създава впечатлението, че авторът на писмото счита тези твърдения за основателни, може да се счита за годно да подкопае презумпцията за невиновност. В този контекст беше отбелязано също така, че омбудсманът поиска от Комисията да уточни по какъв начин публикуването на настоящото писмо би могло да навреди на интересите на Комисията, като подкопае презумпцията за невиновност по отношение на съответното длъжностно лице. Както вече беше посочено по-горе, Комисията не представи коментари по този въпрос в отговора си. Поради това трябваше да се заключи, че третото изключение не може да се използва като основание за отказ за публикуване на настоящото писмо.

60. С оглед на гореизложеното омбудсманът установи, че Комисията неправилно е отхвърлила настоящото писмо за публикуване в съответния дискуссионен форум. Той счита, че това представлява още един случай на лошо управление. Поради това той направи проектопрепоръка, като призова Комисията да публикува и писмото „*Произведено в Германия*“.

(3) Писмо, озаглавено

„Бързо, но неточно

“

61. В писмото „*Бързо, но неточно*“ жалбоподателят посочва, че макар всички прессъобщения на Комисията да са на разположение в базата данни RAPID по всяко време, някои от тях не могат да бъдат намерени там. Така според жалбоподателя Комисията или е допуснала грешка, или умишлено е укрила неудобни прессъобщения. Жалбоподателят илюстрира твърдението си, като се позова на два примера. Първото е прессъобщението, което вече е споменато по-горе и публикувано от Комисията, след като Sunday Times се е свързало с него. Другият пример се отнася до забрана на китайските млечни продукти. Жалбоподателят стигна до заключението, че Комисията е научила от деветнадесетте осемдесет и четири на Джордж Оруел, позовавайки се на параграф относно „производството на миналото“.

62. Редакторът твърди, че това писмо не може да бъде публикувано, тъй като Комисията е „против възпроизвеждането на статии от пресата, които обвиняват или използват инсинуации срещу колеги“. В становището си Комисията уточнява, че решението ѝ да не публикува писмата се основава както на второто, така и на третото изключение, предвидени в редакционната политика. Когато обаче Омбудсманът поиска от него да обясни как решението да не се публикува настоящото писмо може да бъде обосновано с използването на тези две изключения, Комисията не представи никакви конкретни аргументи.

63. Що се отнася до второто изключение, Омбудсманът счита, че е вярно, че в писмото се споменава лице, което лесно може да бъде идентифицирано, а именно длъжностното лице, за което се отнася членът на Sunday Times, идентифицирано от позицията му в Комисията. Вярно е също, че писмото цитира заглавието и подзаглавието на съответната статия на Sunday Times. Нищо обаче не подсказва, че читателите биха формирали впечатлението, че жалбоподателят е искал да направи обвиненията, повдигнати в тази статия, свои собствени. По-общата критика на Комисията, повдигната в писмото, не е насочена към никое посочено лице или лице, което може да бъде идентифицирано. Следователно второто изключение, предвидено в редакционната политика, не може да се използва от Комисията като обосновка за непубликуването на писмото.

64. Що се отнася до третото изключение, Омбудсманът се съгласява с жалбоподателя, че би било абсурдно да се счита, че публикуването в съответния дискуссионен форум на цитати от прессъобщение, публикувано от самата Комисия, което не изопачава посланието на това прессъобщение, може да се счита за годно да нахърни защитата на презумпцията за невинност. В този контекст беше припомнено, че както вече беше споменато по-горе, и въпреки че омбудсманът е поискал допълнителни разяснения по този въпрос, омбудсманът не е предоставил отговор по този въпрос.

65. Омбудсманът призна, че писмото критикува Комисията по много суров начин, като твърди, че тя „*произвежда миналото*“ и предполага, че тя се държи като вида тоталитарен режим, описан в деветнадесетте *осемдесет и четири* на Джордж Оруел.

66. Омбудсманът обаче припомни още, че от редакционната политика на Комисията следва, че решенията да не се публикуват писма следва да бъдат изключение. В настоящия случай Комисията не се е позовала на посочената по-горе критика, за да обоснове решението си да не публикува релевантното писмо. Тя също така не доказва, че тази критика би ѝ дала право да се позове на едно от трите изключения, предвидени в редакционната му политика.

67. С оглед на гореизложеното Омбудсманът установи, че Комисията не е установила, че има право да откаже да публикува настоящото писмо. Това представлява още един случай на лошо управление. Поради това Омбудсманът изготви проектопрепоръка, като призова Комисията да публикува и писмото „*Бързо, но неточно*“.

Аргументите, представени на омбудсмана след неговата проектопрепоръка

68. В подробното си становище Комисията твърди, че решението ѝ да не уважи жалбата на жалбоподателя е „*изцяло обосновано*“. Комисията подчерта, че трябва да спазва презумпцията за невинност. Въпреки това от писмата, които жалбоподателят е искал да публикува, става ясно, че те се отнасят до дело, свързано с „*бивш колега*“, висящо пред белгийски съд. Поради това Комисията не можела да публикува на своя интранет форум статия в пресата, която би могла да накърни правото на това лице да бъде считано за невинно до доказване на противното.

69. Тази обосновка се отнася не само до писмото, озаглавено „*@europa .de*“, но и към буквите, озаглавени „*Произведено в Германия*“ и „*бързо, но неточно*“. Вярно е, че тези писма, позовавайки се на случая на бившия колега, са разглеждали и други въпроси, а именно „*миналото функциониране*“ на базата данни RAPID на Комисията и „*предполагемата немска рейтингова система*“. Въпреки това Комисията поддържа становището си, че нейният форум не е място за оспорване на лоялността на други служители на Комисията, като например група длъжностни лица от една държава членка, дори и това да е направено чрез позоваване на статия от вестника.

70. Комисията обаче посочи, че е решила с компромис да публикува двете последни писма, с изключение на всяко позоваване на „*посоченото дело/колега*“, което ще заличи.

71. В становището си жалбоподателят поддържа становището си, че Комисията неправомерно цензурира писмата му. Той изрази пълно съгласие с проектопрепоръката на Омбудсмана по този въпрос. Той също така подчерта, че омбудсманът е счел, че първата версия на писмото му „*@europa.de*“ може да бъде публикувана, което означава,

че настояването на Комисията за цензуриране на втората версия на това писмо не може да бъде прието. Освен това жалбоподателят повтори твърдението си, че Комисията следва да публикува и другите си писма изцяло. В това отношение жалбоподателят посочи, че Комисията не е представила нови доводи. Поради това той поиска от Омбудсмана да запази констатацията си за лошо управление във връзка с отказа за публикуване на трите писма.

Оценка на Омбудсмана след неговата проектопрепоръка

(1) Писмото, озаглавено „@europa.de“

72. От горепосочения отговор става ясно, че Комисията не е приела проектопрепоръката на Омбудсмана и поради това е решила да не се възползва от възможността да разгледа случая на лошо администриране, установен от омбудсмана, а именно, че решението на Комисията да не публикува втората версия на писмото на жалбоподателя „@europa.de“ не е обосновано от собствената редакционна политика на Комисията. Омбудсманът изразява съжаление, че Комисията нито е разгледала неговите доводи, нито е представила нови доводи в това отношение. Следователно Омбудсманът поддържа констатацията си за лошо управление в това отношение.

(2) Писма, озаглавени „

Произведено в Германия

„И „

Бързо, но неточно

“

73. Преди всичко Омбудсманът има удоволствието да отбележи, че Комисията е предприела стъпки за изпълнение на проектопрепоръката му, като е взела решение да публикува посочените по-горе две писма. Комисията обаче е решила също така да премахне от тези писма, преди да ги публикува, всички позовавания на аферата *Sunday Times* и на въпросното бивше длъжностно лице. Омбудсманът подчертава, че единствените позовавания, които биха могли да се считат за уместни в това отношение, могат да бъдат намерени, що се отнася до писмото, озаглавено „*Произведено в Германия*“, в заглавието на статията, включена в списание „*Шпигел*“, която жалбоподателят е преведел като „*Германски топ служител в Брюксел под съмнение за корупция*“ и връзката към тази статия, а що се отнася до писмото, озаглавено „*Бързо, но неточно*“, в заглавието и подзаглавието на статията в *Sunday Times* и връзката към този член.

74. В своя анализ, водещ до проектопрепоръката, Омбудсманът вече обясни, че фактът, че писмото, озаглавено „*Произведено в Германия*“, цитира заглавието на статията в

Spiegel и съдържа връзка към него, не може да се разбира в смисъл, че писмото съдържа обвинения срещу съответното длъжностно лице, нито че подкопава презумпцията за невинност. Поради това той поддържа становището си, че решението да не се публикува „цялостно“ съответният член не може да бъде обосновано с оглед на редакционната политика на Комисията.

75. Що се отнася до писмото, озаглавено „Бързо, но неточно“, вярно е, че то препраща към и цитира заглавието на статията на *Sunday Times*. Както обаче вече беше посочено в анализа на Омбудсмана, довел до неговата проектопрепоръка, в това писмо няма нищо, което да показва, че жалбоподателят е включил този дял, за да отправи обвинение. Освен това няма основание да се счита, че то попада в обхвата на третото изключение, съдържащо се в редакционната политика на Комисията. Поради това омбудсманът не счита, че решение за премахване на позоваванията на аферата „Сънди Таймс“ и следователно за непубликуване на писмото в пълен размер може да бъде обосновано с оглед на редакционната политика на Комисията.

76. С оглед на гореизложеното Омбудсманът потвърждава констатацията си за лошо администриране по отношение на отказа на Комисията да публикува изцяло посочените статии.

Б. Упрекване, че Комисията неправилно е отказала да разследва дали висшите германски служители на Комисията са били компрометирани в тяхната безпристрастност от предполагаемата германска система за оценка и свързаното с нея твърдение

Аргументи, представени на омбудсмана

77. Жалбоподателят твърди, че причината, поради която Комисията не е искала да публикува писмото си, озаглавено „Произведено в Германия“, е, че се е опитвало неоснователно да защити високопоставени германски длъжностни лица. Статията на *Spiegel*, на която той се позовава в това писмо, описва рейтингова система, чрез която германското правителство оценява работата на високопоставени длъжностни лица в международни организации, като използва критерии, които не са били оповестени публично. Това очевидно подкопава независимостта и лоялността на европейската публична служба в нарушение на член 11 от Правилника за длъжностните лица. Германия не оспорва информацията, съдържаща се в този член. Поради това жалбоподателят е поискал от Комисията да разследва висшите германски служители, за да определи до каква степен тази система подкопава тяхната независимост.

78. В становището си Комисията не коментира този въпрос, освен да се позове на причините, поради които искането на жалбоподателя по член 90, параграф 2 е било отхвърлено. Поради това Омбудсманът поиска от него да представи становище по

съществува на жалбата.

79. В отговора си на това първо искане Комисията доразвива факта, че дори въпросът да е можел да бъде разследван независимо от това недопустимо индивидуално оплакване, това не променя факта, че няма основания за това. Жалбоподателят се е позовал на някои статии, които са се появили в германската преса във връзка с твърдения срещу бившия му надзорен орган. Комисията е предприела подходящи мерки във връзка с тези твърдения. Въпреки това членовете, на които се позовава жалбоподателят, не съдържат никакви доказателства във връзка със съществуването или релевантността на предполагаемата рейтингова система. Жалбоподателят също не е представил такива доказателства. Следователно Комисията не е била в състояние да се произнесе по този въпрос, а още по-малко да предприеме действия.

80. След като анализира този отговор, омбудсманът отбеляза, че статията на Spiegel е дала достатъчно подробен отчет за предполагаемата германска рейтингова система за висши служители в международни организации; до такава степен, че не беше ясно какви допълнителни доказателства би могъл да представи жалбоподателят в това отношение. Той също така отбеляза, че счита възможното въздействие на подобна система върху администрацията на ЕС да заслужава разследване. Поради това той поиска от Комисията: i) дали се е свързал с Германия, за да получи повече информация; и ii) да го информира за позицията, която би заемала, ако съществува такава рейтингова система.

81. В отговора си Комисията посочва, че не счита, че предполагаемата германска рейтингова система за длъжностни лица би могла да има възможно въздействие върху функционирането на ЕС. Тя подчертава, че сама е назначила висшите си длъжностни лица и е следвала прозрачна процедура за подбор, която е оценила качествата на кандидатите. Поради това тя не възнамерява да се свързва с националните органи по тези въпроси.

82. В становището си жалбоподателят поддържа твърдението и твърдението си, като отбелязва, че би било трудно системата за оценка да не се разглежда като показател за „мрежа за трафик на влияние“ и критикува неспособността на Комисията да разследва въпроса. Малко вероятно е германското правителство да е класирало високо високопоставени длъжностни лица за това, че е действало в интерес на Съюза; по-скоро най-високите рейтинги по всяка вероятност са били дадени на онези длъжностни лица, които са действали в интерес на Германия. В този контекст отговорът на Комисията, че тя сама е назначила своите длъжностни лица, е ирелевантен.

83. Жалбоподателят също така отбеляза, че е нелогично Комисията да разследва действията на високопоставен служител въз основа на статия във вестник, но да откаже да направи това във връзка с повдигнатия от него въпрос, който е бил докладван от също толкова достоверен вестник. В този контекст жалбоподателят възрази срещу позоваването от страна на Комисията на „предполагаема рейтингова система“, като отбеляза, че въпросът е бил докладван на фактическа основа и че съдържанието на статията не е било оспорено от германското правителство. Продължаващото

бездействие на Комисията представляваше заплаха за принципите на правовата държава и показа, че то не е наистина независимо.

Оценка на Омбудсмана, водеща до проектопрепоръка

84. Както вече беше посочено във второто му искане за допълнителна информация, омбудсманът счита, че в статията на Spiegel се посочва, че германското правителство може да управлява рейтингова система за високопоставени длъжностни лица в ЕС и други международни организации, за да ги предложи за назначаване на високопоставени международни длъжности. Според омбудсмана би било напълно разбираемо, ако държава членка реши да следи своите граждани, които заемат високи длъжности в международни организации, и да оцени техните заслуги, така че да разполага с база данни за потенциалните кандидати, която би могла да използва, когато обмисля как да заеме определени длъжности с високи отговорности. Такава национална рейтингова система обаче би могла да има отражение върху функционирането на институциите, органите, службите и агенциите на ЕС. Това е така, защото, както посочва жалбоподателят, перспективата за постигане на високопрофилни работни места може да повлияе на поведението на длъжностните лица на ЕС, които са обхванати от такава рейтингова система.

85. Омбудсманът счита, че разбира се е напълно възможно рейтинговата система, както се опасява жалбоподателят, да не оценява високо длъжностните лица, които действат в национален интерес, а оценява техните лидерски или дипломатически умения и колко добре изпълняват задачите си като длъжностни лица в своята институция. Освен това възможното въздействие на такава рейтингова система върху длъжностните лица, работещи за ЕС, вероятно ще зависи от това дали и с какви подробности тези длъжностни лица знаят за рейтинга, който получават. Следователно при липсата на допълнителна информация е невъзможно да се установи дали рейтинговата система, за която се твърди, че се управлява от германското правителство, би могла да има отрицателни последици за ЕС. Омбудсманът приема, че към този момент няма доказателства, които да доказват съществуването на такава система. Реномирано национално новинарски списание обаче съобщи, че държава членка прилага такава система, която би могла да има отрицателно въздействие върху лоялността на служителите на Комисията към ЕС. Омбудсманът се съгласи, че Комисията очевидно разполага с право на преценка при вземането на решение дали да предприеме действия, когато счита, че е налице или може да има нарушение на правото на ЕС. Тази свобода на преценка обаче може да бъде упражнена по полезен начин едва след като Комисията е разгледала въпроса и е установила фактите. Омбудсманът счита, че информацията, предоставена от жалбоподателя, е трябвало да накара Комисията да разследва въпроса.

86. Комисията се позовава на факта, че сама назначава своите длъжностни лица и че го прави в рамките на процедура за преценка на основателността им. Въпреки това, евентуалната опасност от национални рейтингови системи като тази, посочена в статията на Spiegel, се крие в потенциалното ѝ въздействие върху длъжностните лица след

назначаването им. Следователно доводът на Комисията не показва, че не е необходимо разследване по повдигнатия от жалбоподателя въпрос.

87. Поради това Омбудсманът установи, че Комисията не е разгледала адекватно това твърдение и иск. Той все още счита, че националните системи за рейтинг заслужават разследване и поради това констатира, че отказът на Комисията дори да разследва въпроса представлява случай на лошо администриране. По този начин той направи проектопрепоръката, че Комисията следва да проучи потенциалното въздействие, което рейтинговата система на високопоставени германски служители на Комисията, за която се твърди, че се управлява от германското правителство, може да има върху изпълнението на техните задължения, по-специално върху тяхната независимост, безпристрастност и лоялност към ЕС.

Аргументите, представени на омбудсмана след неговата проектопрепоръка

88. В своето подробно становище относно проектопрепоръката Комисията повтори, че е назначила служители въз основа на техните резултати. Тя добавя, че е оценила и повишила персонала си на същото основание и без оглед на националността или становището на държава членка. Той посочва, че не е възможно външни заинтересовани страни да упражняват неправомерно влияние предвид релевантните процедури на Комисията и правилата, съдържащи се в Правилника за длъжностните лица. Поради това Комисията не е възнамерявала да започне такова разследване.

89. В становището си жалбоподателят поддържа жалбата си, като подчертава, че независимостта на Комисията би била застрашена, ако приеме, че държава членка прилага система за паралелна оценка по отношение на високопоставени служители на Комисията. Във връзка с аргумента на Комисията, че тя е подбрала и повишила своите длъжностни лица без никакво външно влияние, жалбоподателят е посочил, че i) омбудсманът ясно е знаел този факт при изготвянето на проектопрепоръката си и ii) това не премахва въздействието, което германската рейтингова система би могла да окаже върху независимостта на Комисията, тъй като, както Омбудсманът вече е посочил, такава система може да „*влие на поведението на съответните длъжностни лица на ЕС*“.

90. Що се отнася до твърдението на омбудсмана, че не е ясно дали и до каква степен високопоставени германски длъжностни лица са били информирани за рейтинговата система, жалбоподателят твърди, че след статията в *Spiegel* за тях е невъзможно да не знаят за нея. Освен това фактът, че тази система не е публична, допълнително насърчава германските длъжностни лица да действат в интерес на Германия, а не на Съюза, за да подобрят перспективите си за професионално развитие. Това подкопава тяхната независимост, безпристрастност и лоялност към Комисията.

91. Жалбоподателят също така отбеляза, че германските длъжностни лица не са „осъдили“ германската паралелна рейтингова система. Поради това той повтори искането

си Омбудсманът да препоръча да се образува дисциплинарно производство срещу съответните длъжностни лица на Комисията, т.е. високопоставени длъжностни лица с германско гражданство, в съответствие с член 4, параграф 2 от Статута на омбудсмана и член 10.4 от Разпоредбите за прилагане.

Оценка на Омбудсмана след неговата проектопрепоръка

92. В своето подробно становище относно проектопрепоръката на Омбудсмана Комисията просто повтори аргументите, които е изложила преди Омбудсманът да изготви проектопрепоръката. По-специално, в отговор на довода на Омбудсмана, че ако наистина съществуват паралелни национални системи за рейтинг, те са по-скоро повод за безпокойство след назначаването на длъжностните лица, отколкото по време на процеса на подбор, Комисията само посочва, че оценява и повишава длъжностните си лица, без да бъде подложена на каквото и да било външно влияние.

93. Въпреки това, както е посочено в анализа, водещ до проектопрепоръката, загрижеността на омбудсмана за предполагаемата германска рейтингова система или подобни системи, които могат да бъдат въведени в други държави членки, не е, че дадена държава членка избира лица, които Комисията да назначи или популяризира. По-скоро неговата грижа е, че длъжностните лица невинаги могат да действат в интерес на ЕС, ако оставят поведението им да бъде повлияно от мисълта как то може да бъде оценено от администрацията на собствената им държава членка. Ето защо омбудсманът е разгледал и продължава да счита, че твърденията за подобна паралелна система заслужават разследване.

94. Вярно е, че омбудсманът може, както твърди жалбоподателят, също така да информира институциите за „*факти, които поставят под въпрос поведението на член на техния персонал от дисциплинарна гледна точка*“. Въпреки че омбудсманът счита, че евентуалните опасения, породени от твърдението, следва да доведат до разследване от страна на Комисията, в хода на настоящото разследване той не е установил никакви установени факти, които биха поставили под въпрос поведението на конкретно длъжностно лице или дори на група длъжностни лица. Освен това той подчертава, че Комисията разполага с широка свобода на преценка, когато решава дали да започне дисциплинарно производство. Следователно Омбудсманът не намира за уместно в настоящия случай да призовава Комисията да образува дисциплинарно производство.

95. От гореизложеното следва да се заключи, че Комисията не е изпълнила проектопрепоръката на Омбудсмана. Поради това установеният в него случай на лошо администриране все още съществува.

В. Упрекване, че Комисията неправилно не е образувала производство срещу Германия във връзка с рейтинговата система на високопоставени длъжностни

лица и свързаните с това искания

Аргументи, представени на омбудсмана

96. Жалбоподателят счита, че като прилага рейтингова система на висши служители, както е описано по-горе, Германия подкопава основните принципи на европейската публична служба, по-специално безпристрастността на европейските държавни служители, тяхната независимост и лоялност към ЕС. Комисията е била длъжна да гарантира, че тези принципи и мерките, които е предприела за тяхното прилагане, се прилагат. Поради това тя следва „да предяви иск пред съответния съд“ срещу Германия, който нарушава Правилника за длъжностните лица.

97. Както е посочено по-горе (вж. раздел Б), Комисията не коментира този въпрос в становището си. Когато омбудсманът поиска от омбудсмана да разгледа този въпрос, той заяви, че не възнамерява да се свързва с националните органи по такива въпроси, тъй като сам е назначил висшите си длъжностни лица и тъй като не е счел, че предполагаема система за рейтинг на длъжностните лица би могла да окаже въздействие върху функционирането на ЕС.

98. В становището си жалбоподателят поддържа твърдението и твърдението си.

Оценка на Омбудсмана

99. Съгласно постоянната съдебна практика Комисията разполага със значителна свобода на преценка, когато решава дали и по какъв начин да преследва твърденията, че държава членка е нарушила Договорите. Въпреки че омбудсманът счита, както е посочено по-горе, че рейтинговата система, за която се твърди, че се управлява от Германия, заслужава разследване, той не счита, че фактът, че Комисията не е сезирала Германия пред съд в това отношение, представлява лошо администриране. Както вече беше споменато по-горе, напълно възможно е разследване да доведе Комисията до заключението, че такава рейтингова система не е имала отрицателно въздействие върху публичната служба на ЕС. Във всеки случай всяко правно действие трябва да бъде предшествано от етапа, разгледан в раздел Б по-горе, а именно проучване на съответната рейтингова система.

Г. твърдението, че Комисията неправилно не е успяла да гарантира, че всички съобщения за медиите са на разположение в базата данни RAPID по всяко време и свързаните с тях твърдения

Аргументи, представени на омбудсмана

100. Жалбоподателят заяви, че не всички съобщения за медиите на Комисията са били достъпни в базата данни RAPID. В писмото си, озаглавено „*Бързо, но неточно*“, той се позова по-специално на две прессъобщения на Комисията от септември 2008 г., които не можаха да бъдат намерени чрез функцията за търсене на уебсайта на RAPID [7]. В първото от тях Комисията посочва, че към нея се е обърнала британски вестник, който посочва, че има записи на срещи между длъжностно лице на Комисията и журналисти, представящи се за бизнесмени. Втората се отнася до забрана за внос на китайски млечни продукти.

101. В становището си Комисията не коментира този въпрос. Тя само посочва причините, поради които жалбата, която жалбоподателят му е представил по този въпрос на основание член 90, параграф 2 от Правилника, е била отхвърлена. Поради това Омбудсманът поиска от него да представи становище по съществото на жалбата.

102. В отговора си Комисията „*отбеляза*“ критиките на жалбоподателя и обясни, че RAPID е междуйнституционална база данни за прессъобщения, която съдържа всички съобщения за медиите на Комисията от 1985 г. насам, както и съобщения за медиите на други европейски институции. Службата на говорителите отговаряше за прессъобщенията на Комисията, публикувани в RAPID. Комисията добави, че не счита, че въпросът засяга жалбоподателя лично или лично, и по-специално че не променя правното му положение.

103. След като анализира този отговор, омбудсманът отбеляза, че жалбоподателят се е позовал на две съобщения за медиите, които не могат да бъдат намерени в базата данни RAPID, и е предоставил копие от едно от тези съобщения за медиите. Поради това Омбудсманът поиска от Комисията: i) да обясни защо съобщенията за медиите не са били достъпни в базата данни RAPID или, като алтернатива, да предостави връзка към мястото, където могат да бъдат намерени; и ii) да обясни мерките, които е предприела, за да гарантира, че всички съобщения за медиите са достъпни изцяло в базата данни.

104. В отговора си на това второ искане за информация Комисията повтори, че всички съобщения за медиите на Комисията от 1985 г. насам са достъпни в RAPID. Тя обаче призна, че съобщението за медиите, споменато от жалбоподателя, не може да бъде намерено в RAPID. Тя обясни, че прессъобщенията, издадени по електронна поща, наричани „еспресо“, не са включени автоматично в базата данни RAPID. По-нататък тя добавя, че Службата на говорителите на Комисията е започнала систематично да въвежда всички съобщения за пресата „espresso“ в базата данни RAPID. Това включва и съобщението за медиите, посочено от жалбоподателя.

105. В становището си жалбоподателят поддържа твърдението си и критикува факта, че на Комисията са й били необходими почти две години, за да признае, че не всички съобщения за медиите могат да бъдат намерени в базата данни RAPID. Той се зачуди колко време ще им отнеме, за да направят достъпни всички съобщения за пресата.

Оценка на Омбудсмана, водеща до проектопрепоръка

106. В раздела „За „на уебсайта на RAPID [8] се посочва, че базата данни съдържа „ всички съобщения за медиите на Комисията от 1985 г. насам “. Едва в отговор на второто искане на Омбудсмана за информация Комисията призна, че не всички съобщения за медиите са на разположение в базата данни RAPID. Комисията добави, че работи по въвеждането на всички съобщения за медиите и че съобщението за медиите, на което се позовава жалбоподателят, вече е на разположение.

107. Търсенето в базата данни потвърди, че прессъобщението на Комисията от 5 септември 2008 г. относно подходите на Sunday Times вече е достъпно в базата данни RAPID. Жалбоподателят обаче се позова и на друго съобщение за медиите, което не можа да намери. Това второ прессъобщение, което е споменато в писмото му, озаглавено „Бързи, но неточни“, се отнася до мерките, предприети във връзка с китайското мляко, замърсено с меламин [9] . На 11 ноември 2011 г. това съобщение за медиите не беше достъпно в базата данни RAPID.

108. По този начин става ясно, че Комисията, въпреки че е започнала да въвежда всички съобщения за медиите в базата данни RAPID преди февруари 2011 г., все още не е приключила тази задача. Омбудсманът не знаеше колко съобщения за медиите може да се наложи да бъдат добавени към посочената база данни, за да бъде завършена. Той обаче отбелязва, че Комисията не твърди, че извършената работа е такава, че тя не може да бъде завършена до ноември 2011 г. Във всеки случай омбудсманът не е разбрал защо второто съобщение за медиите, на което се позовава жалбоподателят, все още не е било достъпно в базата данни RAPID, повече от две години и половина, след като жалбоподателят е насочил вниманието на Комисията към факта, че то липсва в тази база данни.

109. С оглед на гореизложеното Омбудсманът установи, че въпреки заявеното си намерение до този момент Комисията не е успяла да гарантира, че всички негови прессъобщения ще бъдат публикувани в базата данни RAPID. От това следва, че има разлика между твърдението, че всички прессъобщения от 1985 г. насам са достъпни, и реалността. Това е случай на лошо управление. Поради това омбудсманът препоръча на Комисията да гарантира, че всички нейни съобщения за медиите са достъпни на уебсайта на RAPID.

Аргументите, представени на омбудсмана след неговата проектопрепоръка

110. В подробното си становище Комисията посочва, че прессъобщението относно „аферата с китайското мляко„ в действителност е достъпно в базата данни RAPID чрез прессъобщенията „на обяд“ за 26 септември 2008 г. За да се разсеят опасенията на жалбоподателя обаче, тя реши да го включи като отделно съобщение за медиите в базата данни RAPID. Освен това Комисията заяви, че „увеличава усилията си „, за да

гарантира, че всички новоиздадени прессъобщения за „*еспресо*“ са въведени ръчно в базата данни RAPID.

111. В становището си жалбоподателят заключава въз основа на това твърдение, че Комисията все още не е включила всички предишни съобщения за медиите в базата данни RAPID и че базата данни остава непълна. Всъщност Комисията не е посочила дата, до която базата данни да бъде напълно актуализирана. Той добави, че поради това Комисията следва да въведе подходящо предупреждение на уебсайта на RAPID. Освен това той прикани Омбудсмана да заключи, че лошото администриране, което е установил, не е било отстранено, тъй като не е могъл да бъде сигурен, че всички предишни прессъобщения за *еспресо* са били включени в RAPID. Всичко, което той знаеше със сигурност е, че двете прессъобщения, на които се позовава, вече са достъпни в базата данни.

Оценка на Омбудсмана след неговата проектопрепоръка

112. Омбудсманът отбелязва със задоволство, че прессъобщенията, на които жалбоподателят се позовава в жалбата си, вече са достъпни в базата данни RAPID, която има за цел да съдържа „*всички съобщения за медиите на Комисията от 1985 г. насам*“. Той отбелязва също така, че Комисията се е позовала на писмото на жалбоподателя „*Бързо, но неточно*“ като описващо „*миналото функциониране*“ на базата данни RAPID. От това той заключава, че Комисията работи активно за постигането на ситуация, при която не само всички предишни прессъобщения, но и нови, включително прессъобщенията за *еспресо*, се въвеждат в базата данни в разумен срок след публикуването им. При тези обстоятелства омбудсманът стига до заключението, че Комисията изглежда е предприела стъпки, за да се съобрази с неговата проектопрепоръка по този въпрос.

Д. Заключение

113. Ако омбудсманът не счита, че подробното становище, което получава от институция или орган в отговор на проектопрепоръка, е задоволително, той е оправомощен съгласно член 3, параграф 7 от Статута на омбудсмана да представи специален доклад на Европейския парламент. Представянето на специален доклад дава възможност на Парламента, в качеството си на политически орган, който получава легитимността си от преки избори от гражданите и изпълнява важна роля в конституционния ред на Съюза, да заеме позиция по възгледите и заключенията на Омбудсмана.

114. В своя годишен доклад за 1998 г. омбудсманът посочи, че възможността за представяне на специален доклад пред Европейския парламент е безценна за работата му. Той добави, че специалните доклади обаче не следва да се представят твърде често и те следва да бъдат представяни само във връзка с важни въпроси, при които Парламентът е в състояние да предприеме действия за подпомагане на омбудсмана [10]

. Годишният доклад за 1998 г. беше представен на Европейския парламент и одобрен от него.

115. В настоящия случай Комисията не е следвала проектопрепоръката на Омбудсмана във връзка с а) публикуването на писма на интранет и б) разследването на потенциалното въздействие на паралелна национална рейтингова система на някои от нейните високопоставени длъжностни лица.

116. Въпреки че въпросът за публикуването на писмата на жалбоподателя на интранет страницата на Комисията повдига важни въпроси, омбудсманът отбелязва също така, че обстоятелствата, довели до настоящата жалба, са доста необичайни. Освен това Омбудсманът отбелязва, че в крайна сметка Комисията се е съгласила да публикува поне части от две от съответните писма. При тези обстоятелства той не счита, че този аспект оправдава представянето на специален доклад пред Европейския парламент.

117. Вторият въпрос, а именно отказът на Комисията да разследва твърденията за съществуването на паралелна национална система за рейтинг за някои от нейните високопоставени длъжностни лица, която би могла да подкопае тяхната лоялност, по принцип би могла да доведе до специален доклад. Въпреки това, както бе посочено по-горе, много от параметрите на предполагаемата рейтингова система, за които се споменава в статията на *Spiegel*, са несигурни и следователно не е ясно колко сериозно е въздействието на системата (ако тя действително съществува). Поради това омбудсманът счита, че не би било целесъобразно да се изготвя специален доклад по този въпрос.

118. Омбудсманът обаче изпраща копие от това решение и резюме от него на Европейския парламент, за да го информира за този случай и да му даде възможност да предприеме всички действия, които счита за необходими.

119. Съответно Омбудсманът приключва проверката си по тази жалба със следните заключения и критични забележки:

а) Добра административна практика е правилно да се обосновават решенията да не се публикуват писма до редактора с позоваване на публикуваната редакционна политика и като се вземат предвид принципите, които тази политика прилага. В разглеждания случай Комисията отказа да публикува на дискуссионния форум на Intracom (интранет на Комисията) пълните версии на три писма, които жалбоподателят ѝ е представил (втората версия на писмото, озаглавено „@europa.de“; писмото, озаглавено „Произведено в Германия“; и писмото, озаглавено „Бързо, но неточно“), без да предоставя достатъчно основания за отказа си да направи това. Това представлява случай на лошо администриране.

б) Това представлява добра административна практика за проучване на потенциалното въздействие, което рейтинговата система на високопоставени служители на Комисията, за която се твърди, че се управлява от правителството на държава членка, може да окаже върху изпълнението на техните задължения, по-специално върху тяхната независимост, безпристрастност и лоялност към ЕС. В настоящия случай Комисията отказва да направи това, въпреки че са налице основателни причини за започване на такова разследване. Това представлява случай на лошо администриране.

в) Комисията предприе стъпки, за да се съобрази с проектопрепоръката на Омбудсмана, за да гарантира, че всички негови съобщения за медиите са достъпни на уебсайта на RAPID. Следователно няма основания за по-нататъшни проверки на този аспект на жалбата.

Жалбоподателят и Комисията ще бъдат информирани за това решение.

П. Никифорос Диамандурос

Съставено в Страсбург на 17 декември 2012 година.

[1] <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article4692906.ece> [Връзка]

[2] <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,577597-2,00.html> [Връзка]

[3] Превод на оригиналната версия на френски език от Службата на Европейския омбудсман.

[4] Дело F-80/08 *Wenig/Комисия*, решение от 30 ноември 2009 г., все още непубликувано в Сборника, точка 68.

[5] Дело *Allenet de Ribemont* срещу Франция, решение от 10 февруари 1995 г. (A series nr 308, точка 38).

[6] Дело F-80/08, цитирано в бележка под линия 4, точки 11 и 69.

[7] <http://europa.eu/rapid/searchAction.do> [Връзка]

[8] <http://europa.eu/rapid/showInformation.do?pageName=about> [Връзка]

[9] Това съобщение за медиите беше достъпно на уебсайта на тогавашния комисар по въпросите на здравеопазването Андрула Василиу. Въпреки че заглавието на прессъобщението и линкът към документа pdf все още съществуват [на](#) [Връзка]

http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/dyna/vassiliou/press_releases.cfm, връзката води до индексната страница на Комисията Барозу I, която според етикета в горната част на тази страница е архивирана на 16 февруари 2010 г.

[10] Годишен доклад за 1998 г., стр. 27—28.